

βησσαλώνω ἀμαρτ. γησσαλώνω Κάμπ. ἡσσαλώ-
νω Κάμπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βήσσαλο, δι' ὃ ἰδ. βότσαλο.

Βησσαλάζω, ὃ ἰδ.: Νὰ κρυώσης καὶ νὰ γησσαλώσης.
(ἀρά).

βῆτα τό, κοιν. βῆ σύννηθ. βῆτα ἦ, Πόντ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. βῆτα.

Τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ἐνθ' ἄν.:
Φρ. Ἡ ἄλφα βῆτα (τὸ ἀλφάβητον). Εἶναι ἀκόμα ἔς τὴν ἄλφα
βῆτα (εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς μαθήσεως). Δὲν ξέρει
ἀκόμα τὴν ἄλφα βῆτα. Ὁ ἄλφα καὶ ὁ βῆτα (ὁ ἕνας καὶ ὁ
ἄλλος). Δὲ μ' ἀρέσει νὰ παρακαλῶ τὸν ἄλφα καὶ τὸ βῆτα
κοιν. Τὰ λέω ὅλα ἄρφα βῆτα (λεπτομερῶς) Κεφαλλ. Ὁχι
ἄλφα, μόνι βῆτα (ἐπὶ τοῦ μὴ ἀντιλαμβανομένου) Ἡπ. || Ἄσμι.

Ἄλφα βῆτα, κόψε πίττα, | δῶσ' κ' ἐμὲ καὶ τοῦ Νικήτα
(παιδικόν) σύννηθ.

βηχάκι τό, σύννηθ. βηχ-χάτοι Εὐβ. (Κουρ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βῆχας διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Ἀσθενὴς βῆξ: Ἐχει ἓνα βηχάκι ποῦ δὲ μ' ἀρέσει. Ὑ-
ποπιτο βηχάκι. Συνών. βηχαλάκι, βηχαράκι.

βηχαλάκι τό, πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βηχάκι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Βηχάκι, ὃ ἰδ.

βῆχανι τό, Χίος — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ' Ἐγκυκλ. βη-
χάνι Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βήχω. Ἰδ. Μ. Στεφανίδ. ἐν Λαογρ. 10
(1929) 200.

Τὸ ἀντιβηχικὸν φυτὸν βήχιον τὸ σιτοφάγον (tussilago
farfara) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae). [**]

βηχαράκι τό, Ἀθῆν. — Λεξ. Ψύλλ.

Ὑποκορ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βηχάρι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Βηχάκι, ὃ ἰδ.

βήχαρος ὁ, Ἀθῆν. βήχ-χαρος Εὐβ. (Κουρ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βῆχας διὰ τῆς καταλ. -αρος.

Ὁ δυνατὸς καὶ ἔμμονος βήξ. Συνών. γαιδοῦρο-
βῆχας.

βῆχας ὁ, κοιν. βῆχ-χας Εὐβ. (Κουρ. Ὁξύλιθ.) Κύπρ.
βῆκχας Χίος (Καρδάμ.) βῆκχας Σύμ. βέχας Πόντ. (Τραπ.)
βῆκος Σύμ. δῆχο Τσακων. βῆχα ἦ, Καπ. (Ἀραβάν.)
Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βήξ. Τὸ θηλ. βῆχα καὶ μεσν.

Βήξιμο, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Βῆχας δυνατὸς -κούφιος -μα-
λακὸς -ξερός. Μὲ πιάνει βῆχας. Ἐχω βῆχα. Δὲ μ' ἀφίνει ὁ
βῆχας κοιν. || Φρ. Τοῦ κοῦπα τὸ βῆχα (περιέστειλα τὴν ἀλα-
ζονείαν του, τὸν ἀπεστόμωσα) σύννηθ. Ἐχω βῆχα (δὲν δύ-
ναμαι, δὲν εὐκαιρῶ) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Ἡβγς ἀποῦ
τὸν βῆχαν του (ταχέως, ἀποτόμως περιώρισε τὰς ἀξιώσεις
του) Σύμ. || Παροιμ. Ἀποῦ χ' βῆχα ἄς βήξῃ (ὁποῖος τολμᾷ
ἄς ἀντεῖπῃ) Κρήτ. Ἀπορία ψάλτου βῆχας (ἐπὶ τῶν ἐν ἀμη-
χανίᾳ ὄντων καὶ προσπαθούντων νὰ καλύψουν δι' ἀτέχνων
προφάσεων τὴν ταραχὴν των, ὅπως ὁ ψάλτης τῆς ἐκκλη-
σίας μὴ ἐνθυμούμενος τὸν ἦχον βήχει. Ἡ παροιμ. καὶ
μεσν.) σύννηθ.

Βῆχας καὶ συνάχι, | χαρά ἔς τον ὅπου τὰ χ'χει
(ὅτι τὸ βήξιμον καὶ τὸ συνάχι εἶναι παθήσεις ἐλαφροὶ δη-
λοῦσαι ἀπουσίαν βαρυτέρου κρυολογήματος). || Γνωμ. Ἡ
ἀγάπη κ' ὁ βῆχας δὲν κρύβονται (ἐπὶ πράγματος προδίδου.
Παραλλαγὰι τῆς παροιμ. παρὰ ΝΠολίτ. παροιμ. 3, 104
κέξ.) Συνών. ἀνάγκη 5.

βηχιάζω Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βῆχας.

Καταλαμβάνομαι ἀπὸ βῆχα ἔνεκα κρυολογήματος:
Βῆχα ὅζω κ' ἐβῆχισα.

βηχιάρις ἐπίθ. Ἰων. (Κρήν.) κ.ά. — Λεξ. Ἡπ. Ἐ-
λευθερουδ. Μ' Ἐγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. βηχιάρ'ς
Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βῆχας καὶ τῆς καταλ. -ιάρις. Ἡ λ.
καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ κατεχόμενος ἀπὸ βῆχα, ὁ συχνὰ βήχων ἐνθ' ἄν.

2) Φυματικὸς Λεξ. Πρω. Δημητρ.

βηχίον τό, Ἡπ. Κρήτ. βηκίον Σύμ. βεθίος Πόντ.
(Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βεθίος Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βηχίον. Διὰ τὸ βεθίος ἰδ. ΓΧα-
τζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 8 (1912) 2, 6.

Βήξιμο, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Μ' ἐπιάσεν τὸ βηκίον Κρήτ. Φρ.
Ἐνα βηκίον! (ἐπὶ ὀχληροῦ) Σύμ.

βηχουλλίζω Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βηχούλι.

Βήχω ἐλαφρῶς.

βήχω κοιν. βήχων βόρ. ιδιῶμ. βήχ-χου Εὐβ.
(Κουρ. Ὁξύλιθ.) βήχων Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Φερτ.)
βέχω Κύπρ. Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) βη-
χῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Βλάστ. Κοζ. Μελέν.
Σισάν.) φ'χῶ Μακεδ. (Βελβ.) βηχάου Θράκ. Μακεδ.
(Βλάστ.) βήσσω Μεγίστ. Σύμ. βέζω Πόντ. (Ὁφ. Σα-
ράχ.) βηχίτ-τζω Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. βήσσω.

Ἐκβάλλω ἀπὸ τοὺς πνεύμονας ἀκουσίως ἢ ἐκούσιως
ἀέρα βιαίως καὶ μετὰ κρότου ἐνθ' ἄν.: Φρ. Δὲν τολμᾷ οὔτε
νὰ βήξῃ. Ὁποῖος θέλει τὸ δεῖνα πράγμα ἄς βήξῃ (ἀστεία πα-
ρακείμενοι πρὸς ζήτησιν ἐπιθυμητοῦ τινος). Τοῦ βήχω (διὰ
βηχὸς τοῦ κάμνω σημειῶν) σύννηθ. Δὲν τὸν ἄφηκε νὰ βήξῃ
(δὲν τοῦ ἄφησε οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον χρόνον) Κρήτ. Ἀποῦ χ'ει
βῆχα ἄς βήξῃ (ὁ τολμῶν ἄς ἀντεῖπῃ) αὐτόθ. || Παροιμ. Ἄλλο
χ' ἢ γραιὸ καὶ βήχει (ἐπὶ μὴ ὀρθῆς διαγνώσεως τῆς ἐπι-
θυμίας τινός) Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Συνών. κοχίζω.

βία ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.
Τραπ.) Τσακων. βίγια Πόντ. διὰ Ἡπ. βιά σύννηθ.
βκιά Κύπρ. ἐβιά Χίος διὰ Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ.
(Ἀδριανούπ. κ.ά.) Λέσβ. Στερελλ. (Καλοσκοπ. Λοκρ.) Σάμ.
Σκόπ. ἀδιά Θεσσ. (Τρίκκ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.
κ.ά.) Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Ρουμλ.) ἐδιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βία. Τὸ βιά καὶ ἐν Ἐρωτοκρ.

Α) Οὐσ. 1) Τὸ κῦμα Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ.
Τραπ.): Τὰ βίας ἐπαίρειναν ἀτους Κερασ. Ἡ σημ. καὶ με-
ταγν. Πβ. Λιβάν. 4, 371 «πόλεις δ' ἄλλαι λέγονται αἱ μὲν
κατακλυσμοῖς, αἱ δὲ βίαις θαλάσσης ἀφανισθῆναι». 2)
Πληθ. βίς, αἱ συστολαὶ τῆς μήτρας μικρὸν πρὸ τοῦ το-
κετοῦ Ζάκ. 3) Καταναγκασμὸς σύννηθ. καὶ Πόντ.: Φρ.
Διὰ τῆς βίας (βιαιώς). Ἀνοίγω μὲ βία (βιάζω τὸ κλειθρον)
σύννηθ. Μετὰ βίας (διὰ τῆς βίας) Ἡπ. Κέρκ. Μακεδ. (Κα-
στορ.) Ἡ φρ. καὶ ἐν Π. Δ. (Ἐξοδ. 14, 25) «καὶ ἤγαγεν
αὐτοὺς μετὰ βίας». β) Ἀνάγκη πολλαχ.: Γνωμ. Τὸ βίον
μου ἔς τὴ βία μου (ἡ περιουσία μου ἄς δαπανηθῇ εἰς
ῶραν ἀνάγκης). 4) Σπουδὴ, ἐπειξίς κοιν. καὶ Πόντ.
(Οἶν. κ.ά.) Τσακων.: Δὲν εἶναι καμμιά βία (δὲν ἐπείγει τὸ
πράγμα). Δὲν ἔχω βία (δὲν ἐπείγομαι). Ἐφυγε μὲ μεγάλη βία
κοιν. Ἐμπρός, βία! (προτροπὴ πρὸς δραστηριωτέραν ἐνέρ-
γειαν) Κρήτ. Ἡ ἐδιά δὲ δὴν ἀφίνει ν' ἀνεσάνῃ Ἀπύρανθ.

|| Φρ. Βιά 'ς τὴ βιά ἢ βιά τῇ βιάς (μεγάλη σπουδὴ) πολλαχ. Βιά καὶ καημὸ τό 'χει νὰ παντρευτῇ - νὰ ταξιδεύῃ κττ. Λεξ. Δημητρ. Βάνω βία (βιάζω, πιέζω) 'Απύρανθ. || Παροιμ. 'Η σκύλλα ἀπὸ τὴ βιά της στραβὰ γεννᾷ τὰ παιδιὰ της (τὸ μετὰ σπουδῆς ἐκτελούμενον ἔργον εἶναι ἐλαττωματικόν. Πβ. μεσν. «κύων ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει») πολλαχ. Καὶ τὴ βιὰν ὁ Θεὸς τὴν ἔδωκε (καὶ ἡ σπουδὴ εἶναι πολ- λάκις ἀναγκαία) Λεξ. Πρω. 'Η ἀδὴ δὲν κάθ' πιθιά (ἡ βια- στικὴ ἐργασία δὲν ἔχει καλὸν ἀποτέλεσμα) Τρίκκ. 'Η σημ. καὶ μεσν. Πβ. Γαδάρ. διήγ. 285 (ἐκδ. Wagner) «κι ἀπὸ τὴ βιά μου τὴν πολλὴν ἐκόπ' ἡ δύναμί μου». Συνών. ἀνάγκασι 4, ἀναγκασιὰ Α 1, βιάσι, βιασίλα, βιά- σιμο, βιασμός 2, βιασύνη. 5) Δυσκολία πολλαχ. : Τὸ κορμί της τὸ σκυφτὸ μετὰ βιάς μπόραγε νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ μὴν πέσῃ Γ'Επαχτίτ. 'Ιστορ. 56. || Ποίημ.

Γιὰ τέτοια ἐλεύθερα κορμιά ποῦ ἐσώριασε τὸ βόλι

εἶν' ἄξιον μνημα μετὰ βιάς ἢ γῆ τῆς Κρήτης ὅλη

ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 31. 'Η σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1.334 (ἐκδ. RDawkins) «ὁ πτωχὸς υἱὸς της μετὰ βιάς ἔχει τὴν ζωὴν του».

Β) 'Επιρρηματ. 1) Μόλις σύννηθ. : Αὐτὸ εἶναι τρεῖς, βία τέσσερεις ὁκάδες. Τὸ παιδί εἶναι ἔντεκα, βία δώδεκα χρονῶ. Συνών. φρ. τὸ πολὺ πολὺ. 2) 'Επὶ τέλους Κέρκ. : Δῶ- σε ἑκατὸ δραχμὲς βία καὶ πᾶρ' το.

βιάζω λόγ. σύννηθ. βιγιάζω Πόντ. βιάζω σύννηθ. βιάζον βόρ. ιδιῶμ. καὶ Τσακων. ἀβιάζω Πελοπν. διάζω 'Ηπ. Θράκ. (Σκοπ.) διάζον Εὐβ. (Στρώπον.) Μακεδ. (Κηπουρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδιάζον Μακεδ. Μέσ. βιάντζομαι Πάτμ. ἐβιάζομαι Κάρπ. ἐβγιάζ-ζομαι Χίος (Καρδάμ.) ἀβιάζομαι Λέσβ. βιάζομαι Λυκ. (Λιβύσσ.) βιδιάζομαι 'Ανδρ. διάζομαι Κάσ. Κύθηρ. Μεγίστ. Μύκ. Νάξ. ('Απύρανθ. Γαλανᾶδ. κ.ά.) Πελοπν. (Οἶν.) Χίος διάζ-ζομαι Εὐβ. (Κουρ.) διάζομαι 'Ιων. (Σμύρν.) Πε- λοπν. (Καλάβρυτ.) διάζομαι Θράκ. ('Αδριανούπ. Σαρεκκλ. Σουφλ.) Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Κα- λοσκοπ. Λοκρ. κ.ά.) δκιάζομαι Κύπρ. ἀδιάζομαι Θεσσ. Θράκ. ('Αδριανούπ. Διδυμότ. Σουφλ.) διανάζομαι Χίος ('Αγιος Γεώργ.)

Τὸ ἀρχ. βιάζω.

1) Καταναγκάζω, πιέζω ἔνθ' ἄν. : Σιγά, δὲ σὲ βιάζει κανένας. 'Αν δὲ θέλῃς, δὲ σὲ βιάζω. Βιάσ' τον νὰ τὸ κάμῃ - νὰ πάῃ νὰ δουλέψῃ - νὰ φύγῃ κττ. 'Αφοῦ δὲν πάει τὸ ζῶ, μὴν τὸ βιάζῃς. Βιάζει τὸν ἑαυτὸ του νὰ πάρῃ τὸ γιαιρικὸ κοιν. || Φρ. Βιάζω τὴ φωτιά (συνδανύζω) Θράκ. (Σηλυβρ.) Συνών. ζορίζω, στενοχωρῶ. β) Μέσ. ἐπείγομαι, σπεύδω κοιν. καὶ Τσακων. : Βιάζομαι νὰ τελειώσω τὴ δουλειά μου - νὰ πάω 'ς τὸ σπίτι - νὰ φύγω κττ. Βιάσου (κάμε γρήγορα). Εἶμαι βιαζόμενος κοιν. || Φρ. Μὴ βιάζις, τί γιράεις γλήγορα 'Ηπ. || Παροιμ. 'Οποῖος βιάζεται σκονιάφτει (ὁ σπεύδων ὑπὲρ τὸ δέον δὲν φθάνει ἐγκαίρως εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον) κοιν. 'Οποῖος - ι - δκιάζεται κάμνει τὰ παιδικιά του στραβὰ (ὁ πολὺ σπεύδων κάμνει ἔργα ἐλαττωματικά) Κύπρ. Εἶμαι φορτω- μένος πολὺ καὶ διάζομαι κιόλας (ἐπὶ συνδρομῇ δυσχερειῶν) Σμύρν. || Γνωμ. 'Οποῖος πύσχειται βιαζόμενος μετανοῶνει ἀνασούμενος (ἀνασούμενος = ἀναπαυόμενος) Πελοπν. (Λα- κων.) 'Η σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Θουκ. 1,63 «δρόμῳ βιάσα- σθαι ἐς τὴν Ποτείδαιαν». Καὶ μετβ. ἐπισπεύδω τι σύννηθ. : Τὸ βιάζομαι τὸ ροῦχο νὰ τὸ τελειώσω. Συνών. ἀναγκά- ζω Β 1. 2) Κατατρώχω, ἐπὶ πόνου Νάξ. ('Απύρανθ.) : Μὲ βιάζει ὁ πόνος. Τώρα τὸ βράδυ τὸν ἐβιάσεν ὁ πόνος κι ἀπη- λογεῖσθαι δὸν τὰ βουνά. 3) Καταναγκάζω πρόσωπον νὰ συνέλθῃ μετ' ἐμοῦ κοιν. καὶ Πόντ. : Βιάσε μὲν γυναικα.

Βιάσε ἓνα ἀνήλικο ἀγῶρι ἢ κορίτσι καὶ πάει φυλακὴ κοιν. Μετοχ. βιγισμένος = ὁ βιάυποστὰς συνουσίαν Πόντ. 'Η σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. 'Αντιατικ. (J Bekker Anecd. graec. 1,86) «βιάσαι ἀντὶ τοῦ βιάσασθαι 'Αλκαῖος' ἐβιάσέ μου τὴν γυναῖκα».

Βιαννίτικος ἐπίθ. Κρήτ. (Μονοφάτσ.)

'Εκ τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. Βιάννος.

Οὐδ. πληθ. Βιαννίτικα οὐς., εἶδος μικρῶν ἐλαιῶν ἐξ ὧν παράγεται ἐξαίρετον ἔλαιον.

βιάσι ἢ, σύννηθ. βίδιασι 'Ανδρ. διάσι Νάξ. ('Απύ- ρανθ.) δκιάσι Κύπρ. ἀδκιάσι Κύπρ.

'Εκ τοῦ ρ. βιάζω. Τύπ. βιάσις καὶ παρὰ Βλάχ.

Βία Α 4, ὁ ἰδ., σύννηθ. : 'Εχω βιάσι. Τρέχω μὲ βιάσι σύννηθ.

Φρ. Βιάσι βιάσι νὰ ξεμπερδέψῃς ἀπὸ τὰ βάσανα Μῆλ. || Πα- ροιμ. 'Η σκύλλα ἀπὸ τὴ βιάσι της στραβὰ κουλούκια κάνει (τὸ ἐν βιά ἐκτελούμενον ἔργον εἶναι ἐλαττωματικόν) σύννηθ. 'Η βιάσι γήνει τὸ γωμί, μὰ δὲν τὸ καλοψήνει (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. || Γνωμ. Τὸ βιός μου 'ς τὴ βιάσι μου (ἡ περιουσία μᾶς σφίξει εἰς περιπτώσεις κινδύνου) Κεφαλλ.

βιασιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδιασιάρης Κύπρ.

'Εκ τοῦ οὐς. βιάσι καὶ τῆς καταλ. - αρις.

Βιαστικός, ἀνυπόμονος.

βιασίλα ἢ, πολλαχ.

'Εκ τοῦ οὐς. βιάσι καὶ τῆς καταλ. - ίλα.

Βία Α 4, ὁ ἰδ.

βιάσιμο τό, Λεξ. 'Ελευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δη- μητρ.

'Εκ τοῦ οὐς. βιάσι.

Βία Α 4, ὁ ἰδ.

βίασμα τό, σύννηθ. ὡς ναυτικὸς ὄρ. βίασμαν Πόντ. Τραπ. βίγισμαν Πόντ.

'Εκ τοῦ ρ. βιάζω. 'Η λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Καταναγκασμός, ἐξαναγκασμός Πόντ. (Τραπ.) 2) Βιασμός κόρης ἢ γυναικὸς Πόντ. 3) 'Επαύξησης τῶν ἀνοικτῶν ἰστίων πλεόντος πλοίου.

βιασμένα ἐπίρρ. Πόντ.

'Εκ τοῦ βιασμένος μετοχ. τοῦ ρ. βιάζω. 'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Διὰ τῆς βίας, καταναγκαστικῶς. Συνών. βιασιὰ 1.

2) Βιαστικά, ὁ ἰδ.

βιασμός ὁ, λόγ. σύννηθ. βιασμός Λέσβ. διασμός Νάξ. ('Απύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. βιασμός.

1) 'Ο διὰ βίας πρὸς ἀσέλγειαν ἐξαναγκασμός θήλεος ἢ ἄρρενος λόγ. σύννηθ. 'Η σημ. καὶ μεταγν. 2) Σπουδὴ Λέσβ. Νάξ. ('Απύρανθ.) : Φρ. Διασμός τῇ κουβέδας (σπου- δὴ εἰς τὴν ὁμιλίαν) 'Απύρανθ. 3) Εὐκοιλιότης, διάρροια Νίσυρ. 4) 'Η μετὰ πόνων τάσις πρὸς ἀποπάτησιν Κε- φαλλ. 'Η σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Θεοφάν. Νόνν. 2,46 «τει- νεσμός ἐστι φλεγμονὴ τοῦ ἀπευθυμένου, ὅπερ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται βιασμόν». Πβ. ἀνάγκασι 3, σφίξι. 5) Τὸ μετὰ πόνων ἐξερχόμενον αἰμομιγὲς ἀποπάτημα Κεφαλλ.

βιασιὰ ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπίθ. βιασιός.

1) Βιασιμένα 1, ὁ ἰδ. : Τὸν πάντρευσαν βιασιὰ. 2) Βιαστικά, ὁ ἰδ. : 'Ηρθε βιασιὰ βιασιὰ κ' ἔφυγε τρεχάτος.

βιαστικά ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. βιασιὰ βόρ. ιδιῶμ. βιασκά 'Ιμβρ. κ.ά. διαστικά Κωνπλ. διασιὰ Θράκ. ('Αδριανούπ.) Λέσβ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Λοκρ.) δκια- στικά Κύπρ.

